

rede Dramaer til — næsten kunde man sige en musikalsk Nydelse. Hvad der overhovedet udmærkede hende, var den ualmindelige Alsidighed, hun lagde for Dagen ved omtrent med lige Mesterskab at optræde i alle Arter af Skuespilkunst. Hun har været Bærer af det højt Tragiske; (Schillers „Maria Stuart“), af de aandrige Verdensdamer, (Scribes „Dronning Marguerites Noveller“ og Hertz's „Ninon“) af de bizarre Kvindeskikkelser („Dina“ og Ragnhild i „Svend Dyrings Hus“), ikke at tale om den store Mængde af dels naive og dels overgivne unge Piger, som hun ved sit uendelige Skjælmeri og sit rige Lune gjorde saa uimodstaaelige.

At Johanne Luises Giftermaal med Professor Heiberg bidrog meget til at udvikle hendes Aand og kunstneriske Talent, er alt sagt. I deres Hus, som tillige omfattede Heibergs Moder, den aandrige Fru Gyllembourg, samledes alt, hvad Hovedstaden bød af Intelligents og literær Betydning.

I Løbet af den Tid var der opstaaet en Konflikt imellem Heiberg som Theaterdirektør og den unge Skuespiller, Høedt, der mentes at ville indblande sig i Theatrets Anliggender.

Striden kom ogsaa til at berøre Fru Heiberg, om end kun indirekte, og da hun ikke med sædvanlig Ro og Lyst kunde virke for Scenen, trak hun sig tilbage fra 1857—59. Efterat Forholdene imidlertid havde forandret sig, optraadte hun atter (som Lady Teazle i „Bagtalelsens Skole“) og blev modtaget med uendelig Jubel.

Fru Heiberg havde i Aarene 1836—39 med offentlig Understøttelse sammen med sin Mand foretaget en Udenlandsrejse, for at gjøre sig bekendt med Theatrene i Paris og i Evropeas andre Hovedstæder.

Da Professor Heiberg døde 1860, følte hun Ulyst til at fortsætte sin Virksomhed ved Theatret. En af hendes Venner, en Mand af Betydning og en Beundrer af hendes Kunst, gjorde hende opmærksom paa, at man skylder Fædrelandet at ofre det sine Kræfter saalænge disse ville slaa til, det være sig som Kunstner, Kunstnerinde eller i andre Stillinger. Fru Heiberg gav efter og forblev ved Theatret i nogle Aar. Hun var endnu i Besiddelse af sin Genialitets fulde Kraft, da hun betraadte Scenen sidste Gang, den 2den Juni 1864.

Da Theaterbestyrelsen ønskede at benytte hendes Kunstforstandighed, Smag og store Erfaring i alt hvad der angik